

ΜΑΡΙΑ Η ΠΕΝΤΑΓΙΩΤΙΣΣΑ⁽¹⁾

ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ

Ἐ τὰ Σάβωνα σφάζουν ἄρνιά καὶ ἴς τὸ Χριστὸ κριάρια
Καὶ ἴς τῆς Μαρίας τὴν ποδιὰ σφάζονται παλληκάρια.

Νύχτα κατάμαυρη, μάννα τοῦ τρόμου.
Ἐξυπνος βρισκόμαι ἴς τὸ φτωχικό μου,
Ἐνα μισόσβυστο δαυλὶ ἴς τὸ πλάϊ
Τὴν τελευταία του σπιθα πετάει.
Κρατῶ τὸ μέτωπο σκυφτὸ ἴς τὸ χέρι·
Μέσα ἴς τὰ σύννεφα μόνο ἔν' ἀστέρι
Λάμπει... κ' ἀθέλητος ὁ στοχασμός μου
Πάει ἴς τὰς Πεντάμορφαις, θεαῖς τοῦ κόσμου,
Ποῦ κόσμους ἔφαγαν καὶ παλληκάρια,
Σὰν ἄγρια πέλαγα καὶ ἴσ' ἄν λιοντάρια.
Κ' ἔξαφνα τ' ἄστρο μου ἴς τὰ οὐράνια βάθην
Μέσα σὲ σύννεφα πῶ μαῦρα ἐχάθην,
Κ' ἔν' ἀβασίλευτο κ' ἔν' ἄλλο ἀστέρι
Ἄπ' ἄλλα ἠψώματα κ' ἄπ' ἄλλα μέρη
Κ' ἄπ' ἄλλα ὄνειρα σταλτὸ ἐδῶ χάμου
Ἐγλυκοχάραξε ἴς τὴν καμαρὰ μου.
Μ' ἔνα λαμπρόφωτο γύρω στεφάνι
Ἡ Πενταγιώτισσα ἔμπροστά μου ἐφάνην.

Δὲν τὴν ἀλλάξανε τὰ καταχθόνια·
Πανώρη, ἀγέραστη, ξάστερη, αἰώνια,
Ἐάν νὰ τὴν ἔκαμε ἴς τὸν Ἄδην κάτου
Ἡ Χάρος δουλὸς τῆς βασιλίσσά του.
Ἰδια, παράδεισος, κόλασις, ἴδια!
Φλωριά, χωριάτικα πλούσια στολίδια,
Ἐ τ' ἀχνὸ τῆς μέτωπο κρέμουντ' ἄραδα,
Καὶ τοῦ μετώπου τῆς λάμπ' ἢ ἀχνάδα
Πῶ φανταχτότερη κ' ἄπ' τὰ φλωριά τῆς.
Ἡ Νύχτα χάνεται ἔμπρός ἴς τὴ θωριά τῆς·
Ἀλλὰ κ' ἂν ἦτανε κ' ἡ Νύχτα ἐκείνη
Ποῦ μόνο ὁ θάνατος κ' ὁ τάφος δίνει,
Κ' ἂν εἶχε ἀμέτρηταις φοραῖς ἀκόμα
Πῶ ἄγριο πρόσωπο, πῶ μαῦρο χρῶμα,
Πάλι θα χάνοταν ἴσ' ἂν ντροπιασμένη
Ἄπ' τὴ νικίτρια λάμπη ποῦ βγαίνει
Μέσ' ἄπ' τὰ μάτια τῆς — εἶνε γυναίκεια ;
Καὶ μάτια λέγονται τ' ἀστροπελέκεια ;

Ἡ Πενταγιώτισσα, τί θεὸς ἀκόμα ;
Πές μου, δὲ σ' ἔλυωσε τὸ μαῦρο χῶμα
Καὶ μὲ τὰ ὄνειρα τοῦ κάτου κόσμου
Ξεφεύγεις ἄπιαστη κ' ἔρχεσ' ἔμπρός μου ;
Μόνη δὲν ἔρχεσαι κ' ἀπὸ κοντά σου
Κύτταξε! σέρνονται τὰ θύματά σου,
Ἄγρια ἀχνοῦδωτα, παλληκαράδες,
Ἄθῶα θύματα κ' ἀθῶοι φονιάδες,

(1) Ἐκ τῆς ἐν τῷ Φιλαδελφεῖῳ Ἀγῶνι βραβεύσεως
συλλογῆς: «Τὰ Μάτια τῆς Ψυχῆς μου».

Πῶ σου τρέχουνε, σ' ἀκολουθοῦνε,
Κ' ὄλοι ἀπὸ ἔρωτα γιὰ σὲ μεθοῦνε
Κ' αὐτοὶ ποῦ ἐμάγεψες κ' ὅπου ἴς τὰ χέρια
Τοὺς ἐπαράδωκες φόνου μαχαίρια
Κ' ἀδέρφη ἐσκότωσαν, φίλους γιὰ σένα,
Κ' ἐκεῖνοι πῶπεσαν ἄρνιά σφαγμένα,
Ἄπο τοὺς κρέμονται, κ' αὐτοὶ κ' οἱ ἄλλοι,
Ἄπο τῆς νιότης σου τὰ δόλια κάλλη,
Καὶ σὺ ἴς τὴ μέση τους δὲν κλαῖς, δὲ φρίττεις,
Γέννα μαρμάρην τῆς Ἀφροδίτης!
Κ' ὅπως ἢ Ἄνοιξις ἄπ' τὸ παλάτι
Τ' Ἀπρίλην χύνεται ῥόδα γεμάτη,
Κ' ἐσὲ τὰ χέρια σου κ' ἐσὲ ἢ ποδιὰ σου
Γεμάτα εἶν' αἵματα, ῥόδα δικά σου!

Ἄ! Πενταγιώτισσα, τί θεὸς ἀκόμα ;
Ἄχι, δὲ σ' ἔλυωσε τὸ μαῦρο χῶμα,
Καὶ μὲ τὰ ὄνειρα τοῦ κάτου κόσμου
Ξεφεύγεις ἄπιαστη κ' ἔρχεσαι ἔμπρός μου
Ἡ Πλάσμ' ἀλύπητο, λαχταρισμένο,
Ἐλα! σ' ἀγάπησα, καὶ σὲ προσμένω·
Κ' ἂν εἶσαι φάντασμα, τέτοια ὀλοένα,
Τέτοια φαντάσματα ὡς ἐσένα
Νὰ μοῦ χαρίζουνε τὴν εὐτυχία,
Ἄνειρο πύρινο σὲ ζωὴ κράτα.
Ἐλα καὶ σφίξε με ἴς τὴν ἀγκαλιά σου,
Σβύσε τὴ δίψα μου μὲ τὰ φιλιὰ σου,
Ἄπως κ' ἂν λέγεσαι κ' ὅτι κ' ἂν εἶσαι,
Κ' ὕστερα ὄλο μου τὸ αἶμα χύσε,
Ἐάν τὸ νεράκι τῆς ἢ γῆ ἴς τὸ δίνω·
Ρουμπίνια ἀτίμητα πλάσε μ' ἐκεῖνο.
Ἄλα εἶνε σύννεφα καὶ παραμύθια,
Μόν' ἢ ἐμμορφία εἶνε τὸ φῶς, ἢ ἀλήθεια !
Τοῦ κάκου ἀχρόταγα ἴς τὸν κόσμο τοῦτο
Δόξα γυρεύουμε, δύναμη, πλοῦτο,
Κ' ἢ Πίστις, μάλιστα, φτερά μᾶς δίνει,
Κ' ἔμπρός σου τρέμουμε, Δικαιοσύνη,
Κ' ὄλο ἀπὸ μέσα μας μιὰν εὐχὴ βγαίνει :
Νὰ ζοῦμε ἀπειραχτοὶ κ' ἀναπαμμένοι.
Σὲ μᾶς Πεντάμορφῆς τὰ στῆθη ἐπάνω,
Μὲ δυὸ γλυκόλογα, μὲ γέλιο πλάνο,
Ἄλα ξεχάνονται... Χυμᾶει μιὰ Λάμια
Καὶ ἴσ' ἂν ἀδύνατα ξερὰ καλάμια
Τὰ σιδερένια μας νιάτα συντρίβει·
Κ' ἢ βοσκοπούλα εἶνε μέσ' ἴς τὸ καλύβι
Ἡ ἴς τὰρχοντόσπιτο κυρὰ μεγάλη,
Ἄμοια ἴς τὰρπάγια τῆς μᾶς σφίγγει πάλι,
Καὶ μὲ τὸ στόμα τῆς τᾶπονο πιάνει
Ρουφάει τὸ αἷμά μας — καὶ δὲν τῆς φτάνει!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ